PIDOLAIRES

Glòria Servent (2003)

El sol m'escalfa la pell nua mentre miro un cel net i blau, sense rastre de núvols. La sorra de la platja és la meva aliada més fidel, embolcalla el meu cos donant-me l'escalfor justa després d'un seguit de dies rúfols i freds. La platja està tranquil·la, poques persones gosen estirar-se sobre aquesta sorra daurada i fina amb rastres dels darrers temporals; menys encara s'atreveixen a entrar al mar, massa fred encara per permetre banyar-s'hi amb plaer. Jo en canvi he trobat un plaer quasi morbós en aquest primer bany en una aigua tan freda que deixa sense sensibilitat qualsevol part del meu cos.

Ara estirada a la sorra puc deixar la ment en blanc, deixar de pensar, relaxar el cos, mirar sense veure res… no pensar… no decidir… Només gaudir. Gaudir del cel net, gaudir de l'aigua freda, gaudir de la soledat, gaudir…

La noia estava allà estirada a la sorra, nua. Era un dia clar, lluent, com solen ser els dies després d'una tempesta que ha netejat l'aire. El fred encara era viu, però donava gust passejar a la vora del mar, el sol escalfava i il·luminava tot allò que tocava. El mar, avui tranquil, havia deixat un rastre de deixalles i restes marines que perfilaven una línia allà fins on havien arribat les ones d'un mar alterat uns dies abans. Poques persones s'atrevien a endinsar-se en una aigua neta, però segurament massa freda com per permetre el bany. Només unes quantes persones s'atrevien a estirar-se o asseure's en aquella sorra avui calenta per l'acció del sol. Hi havia alguna que altra mare amb nens que jugaven a fer castells impossibles, gossos que saltironejaven amb les petites onades que formava l'aigua en acostar-se a la sorra, un jove que havia arribat al lloc amb la seva bicicleta que havia aparcat amb les rodes enlaire i s'havia assegut a la sorra gaudint de la tranquil·litat que oferien el lloc i el dia.

La noia estirada tenia la pell blanca espurnejada de gotes d'aigua i sorra daurada. El seu cos tocava directament la sorra, semblava com si aquesta li fes d'embolcall i la protegís del fred exterior.

Sorprenia veure una persona estirada i nua en una època com aquella, i més veure-la mullada. Era possible que algú pogués entrar a l'aigua encara que només fos per posar-hi un sol dit?

De cop la noia s'aixecà, es dirigí cap a les dutxes que es troben al mig de la platja i que miraculosament havien resistit els embats de les llevantades de la tardor.

Premé el botó d'una de les aixetes que al moment deixà anar un doll d'aigua dolça. Lentament es va ensabonar; primer el cabell, després la resta, les mans lliscaren per tot el seu cos amb un lleuger massatge, finalment les cames, els peus…Deixà que l'aigua caigués suaument per tot el cos i li fes desaparèixer aquella capa fina d'escuma que li havia deixat el sabó. Fora de la dutxa agafà una peça de roba que tragué de la bossa-carro que tenia prop d'on havia estat estirada per eixugar-se. Sense gairebé eixugar-se es vestí.

Aquella estona a la platja el contacte amb l'aigua i la sorra m'han deixat una sensació etèria, com d'ingravidesa (lleugeresa). El meu cos no importa, el sento lleuger, no noto res, no veig res, tot es suau.

Sortint de la platja començo a caminar, el sol m'acarona. De sobte em trobo envoltada d'edificis, arbres, gent. Camino per sota un túnel de branques buides que deixen passar ullades de sol. Busco un lloc on aturar-me, on quedar-me. M'assec, deixo les meves coses al costat. El sol continua acaronant-me; és tot el que necessito.

Després de la curiositat que m'havia provocat la noia de la platja vaig continuar el meu passeig. Em vaig dirigir a la Rambla que en aquella època encara mostrava la doble renglera d'arbres despullats de fulles. Els edificis, cada vegada més alts que s'havien anat construint a banda i banda del passeig central, tapaven a estones el sol encara baix a finals de l'hivern. A l'estiu aquests arbres plens de fulles formaven una volta ogival quasi perfecta protegint als vianants d'un sol excessivament lluent. La rambla és un lloc prou agradable per passejar-hi o trobar-s'hi amb els veïns; lliure de cotxes porta directament al mar i el seu espai només es veu interromput per

les terrasses a l'aire lliure que s'omplen de gent els migdies de l'hivern o els capvespres de l'estiu.

Després d'aquell dia la noia de la platja va desaparèixer del meu record. No va ser fins uns dies més tard que em va cridar l'atenció una figura asseguda en una cantonada del passeig.

Era una noia prima, amb el cabell curt tenyit de color rosa fúcsia i amb un carro de compra amb un estampat modern de pell de vaca que tenia al seu costat.

S'estava allà asseguda amb les cames encongides i agafades amb els braços, la mirada cap el terra. De tant en tant aixecava la vista del terra, aixecava el cap i tancava els ulls gaudint del sol que a aquella hora tocava de ple en la façana de La Caixa on s'estava asseguda.

No crec que s'adonés de res, ni de la gent que passava pel seu costat, ni de com se la miraven.

No semblava esperar res ni a ningú, simplement s'estava allà asseguda.

Hi havia en aquella noia alguna cosa que despertava la meva curiositat, s'estava allà com una pidolaire però no demanava res, tampoc tenia els trets d'una persona que viu permanentment al carrer, només el carro ple de pertinences i la quantitat d'hores que es passava davant l'oficina feien sospitar que no tingués un lloc on estar-se. Aquesta noia em provocava un seguit de sensacions que no havia tingut abans. Mai fins ara m'havien interessat els pidolaires, normalment els veia com a persones a les quals la vida els havia portat a aquella situació. Quina vida? Sincerament ni m'ho plantejava, molt interiorment pensava que segurament sempre havien estat persones sense ofici ni benefici, que segurament mai havien treballat, mai havien tingut casa ni família.

No entenia la gent que s'apropava a ells, els parlava, els donava diners, o simplement hi establia el mínim contacte. Dic ells perquè el més habitual es trobar-te amb homes, sovint beguts, estirats per qualsevol racó de la ciutat. Homes bruts, mal vestits, escabellats, amb pudor de vi i de pixats, deixant anar estirabots sense sentit per la seva boca o bé explicant històries inintel·ligibles, insultant tothom i buscant brega per qualsevol motiu. Millor aspecte no ofereix el seu entorn amb gossos estirats al seu costat tan laxes i

sense esma com els seus amos, i una rècula d'estris de tota mena, caps de nines, sabates i bambes desaparellades, taps d'ampolles de cervesa, junt amb els tetra-bricks de vi barat consumits a totes hores. Francament no m'interessava el seu món, creia que no podia aportar absolutament res a la meva vida just a les antípodes de la seva.

És per això que em preguntava perquè aquella noia feia que em fixes més del compte amb ella. D'entrada el seu aspecte diferia notablement del que havia observat anteriorment, anava neta, no se la veia beguda, anava vestida molt moderna i conservava una dignitat en tota la seva persona que feia que no passés desapercebuda.

Van ser aquests trets, no pas analitzats de forma racional però que no xocaven amb la meva sensibilitat, els que van fer que m'apropés a ella.

M'hi vaig acostar i amb cert neguit vaig preguntar-li el nom.

- Lluna - em va dir ella, amb un accent que denotava que no era de Barcelona i la seva àrea.

- I tu?

- Lola - vaig contestar.

Després d'aquesta breu presentació no vaig saber com continuar la conversa, qualsevol cosa que se m' ocorria la trobava un sense sentit, fins i tot començava a penedir-me d'haver-me dirigit a ella. Què sentia?, curiositat, potser?, de què?; volia oferir-li alguna cosa?, què?; quin dret tenia jo a preguntar-li res?.

Sorprenentment va ser ella qui va trencar el gel i va començar a interrogar-me a mi.

- Vius aquí al barri?

- Sí - vaig respondre de bon grat.

- Treballes?

- Sí, sóc periodista, treballo escrivint articles per diverses revistes.

- Tens família?

- Sí, sóc casada i tinc una filla.

- Bé, ets una persona afortunada- va dir suaument i molt fluixet-.

Aquestes darreres paraules van sonar estranyes dins meu, van ser dites sense cap entonació, sense cap connotació ni emoció, van sonar buides, com si fossin dites des de molt lluny.

La incomoditat que va provocar-me aquest curt diàleg va fer que m'acomiades de la Lluna de forma precipitada i gairebé grollera. La vaig tornar a deixar allà, sola, acompanyada només pels seus pensaments.

No sembla periodista, no ha fet preguntes, se la notava incomoda. És una persona afortunada… família, casa, feina… Bé, està bé, és no*mal… família, casa, feina… És el que té la gent, és normal…*

S'està bé aquí, la gent és amable, el lloc agradable, el barri tranquil, sí, s'està bé aquí, hi estic bé aquí, no em vull moure d'aquí, perquè m'hauria de moure d'aquí? S'està bé aquí… ella és normal, família, casa, feina…, jo estic bé aquí, no em moure d'aquí.

Vaig tornar a les meves tasques. Al meu món segur i organitzat. Als meus articles, les meves entrevistes, les baralles amb els directors de les revistes que sovint modificaven, sense consultar-me, allò que jo havia escrit i que una vegada publicat era impossible esmenar. La meva vida familiar que transcorria sense cap més problema que els que podia ocasionar una filla adolescent, amb ganes de capgirar tot allò que té al seu voltant.

Momentàniament vaig oblidar-me de la Lluna. No hi vaig tornar a pensar fins el dia que la meva filla Valèria - Val, per les amistats - va arribar a casa tota excitada, explicant que a la Rambla hi havia una noia, amb el cabell tenyit de rosa, ballant sota la pluja. Aquesta conducta sorprenent em va fer reviure l' encontre que havia mantingut amb la Lluna feia poc temps. Vaig recordar la breu conversa que havíem mantingut i llavors vaig ser conscient que era ella qui havia fet la major part de les preguntes. Curiós, no? No era jo la periodista? I per què m'havia sentit tan incomoda? Se suposa que la interessada en conèixer la Lluna era jo, i en canvi havia estat ella qui

m'havia interrogat, qui s'havia interessat per la meva persona. Continuava igual que abans d'acostar-m'hi, continuava sense saber qui era, què hi feia en aquella cantonada, com hi havia arribat i perquè.

Aquestes preguntes i la seva conducta van incrementar la meva curiositat per aquella noia asseguda davant de l'oficina de bancària, van fer que em tornés a interessar per ella, ara però d'una forma molt més activa.

- Hola Lluna.
- Hola Lola.
- Com estàs?
- I tu? - em va preguntar immediatament la Lluna, sense contestar la meva pregunta.
- Bé.
- Com et va la feina?
- Oh, bé. Bé…, ja veuràs…, mira…, Lluna…, jo…, saps… Mira Lluna voldria aclarir una cosa, et vaig dir que era periodista i que treballava per diferents revistes, i bé… veuràs…, no voldria que em mal interpretessis, saps…? jo…, bé, jo no estic aquí amb tu per qüestions de feina. La meva feina no hi té res a veure, no escric cap article sobre la gent com tu, simplement… - no podia dir-li que simplement em movia la curiositat- voldria saber més sobre tu.
- Bé. I la teva filla?
- Ah!, bé, és una noia molt espavilada. I tu, tens fills?
- Jo…, jo…, si…, no…, no ho sé…- em va contestar, desviant la mirada, dirigint-la a l'infinit, mirant sense mirar.

No va continuar i es va tancar en un mutisme feixuc i dens. M'havia precipitat, què em creia! que estava fent una entrevista al darrer cantant de

moda?, com havia pogut ser tan grollera?, és que m'havia oblidat del què era la sensibilitat i el tacte?

No vaig saber com continuar, l'únic que se'm va ocórrer va ser convidar-la a un cafè amb llet al bar del davant. Ella sense contestar-me es va aixecar lentament, com qui es desperta d'un son profund, va agafar el carro i em va acompanyar a l'interior del bar on ens vam asseure en una de les taules del fons de la sala.

Quan va venir el cambrer vaig demanar-li dos cafès amb llet, preguntant-li a la Lluna si era el que volia, ella va assentir amb el cap, però no va pronunciar cap paraula.

L'endemà la Lluna romania al seu lloc de sempre, jo gairebé no m'atrevia ni a saludar-la. Va ser ella, però, qui amb un somriure - era la primera vegada que la veia somriure de forma intencionada - em va donar el "bon dia". Em vaig recollir les faldilles llargues per asseure'm al terra, sense importar-me que tothom em veiés allà a la cantonada de la Rambla asseguda al seu costat. Notava que de mica en mica hi havia quelcom que m'acostava a ella, no com a pidolaire sinó com a Lluna.

El seu posat murri, les seves evasives incrementaven les ganes que tenia de conèixer aspectes de la seva vida i m'adonava de com en seria de difícil abordar alguns aspectes d'aquesta vida sense ferir-la ni ofendre-la.

Vaig permetre que fos ella qui m'interrogués i vaig esperar pacientment el moment de poder incloure en la conversa detalls que em permetessin conèixer-la millor. Es va interessar novament per la meva vida, la feina, el marit i un cop més la meva filla, de forma més insistent i detallada.

- Quants anys té?

- Ara n'ha fet catorze.

- Què estudia?

- El proper curs començarà tercer d'ESO a l'Institut.

- Estudia?

- Sí, per ara no ens podem queixar.

- Com és?

- És una noia molt normal, ara està una mica rodoneta, cosa de l'edat suposo, de fet està creixent molt. És bonica, té el cabell arrissat, uns ulls castanys grossos i expressius, amb unes pestanyes molt llargues que sap utilitzar de forma molt convincent i moixa quan vol aconseguir qualsevol cosa que se li resisteix.

- Però, com és?

- Què vols dir?, vaig preguntar desconcertada, pensant que no m'havia escoltat o simplement que era molt difícil portar una estona llarga de conversa amb ella.

- Com és, simplement com és - em va insistir una mica enfadada per la meva manca de comprensió. Vaig deduir que no volia saber com era físicament sinó a com era el seu caràcter, la seva forma de ser…

- És bona noia. Ara, però, comença a oposar-se a tot, a tenir les seves pròpies idees. Res li sembla bé, ni la roba que li compro - és un dir -, ni el cabell que porta, ni res del què faig. Es torna boja per qualsevol cantant de OT. Ah! I no la contradiguis que et titlla de "carca".

Comença a sortir amb una colla d'amics i amigues, de moment només pel barri, encara que ella prova d'anar més enllà. Comença a qüestionar l'hora d'arribada a casa, qualsevol hora li sembla massa d'hora. Veu injustícies per tot arreu, les notes no equitatives, els càstigs injustificats, segons ella. L'indignen situacions injustes més globals com la pobresa, les malalties, la guerra, els desastres ecològics…Tot, tot li bull al cap, hi ha moments que sembla que el cap li tregui fum i li hagi d'explotar, i de retruc hagi d'explotar el teu… el cap i sovint la paciència.

- No et queixis, sort tens de tenir una filla. Cuida-la !

Novament el tema dels fills havia canviat la cara de la Lluna, l'havia fet tornar al seu mutisme, l'havia tornat a allunyar. Avui, però, no estava disposada a permetre que se n'anés del tot com el dia anterior i vaig començar a indagar sobre ella.

Vaig saber que no era de Barcelona, que no hi tenia família, millor dit que no tenia família…, com tampoc no tenia casa, ni res per viure. Menjava sovint als menjadors socials que coneixia, dormia en albergs gratuïts on aprofitava per rentar-se ella i la roba que portava. Havia trobat llocs on podia aconseguir roba de temporada i així adequar-la més o menys a la temperatura que feia. Aquesta informació em va suposar tot un matí asseguda al terra, quan em vaig aixecar estava escruixida. No entenc com la Lluna es podia passar tot el dia allà asseguda, gairebé immòbil.

Ja li ha sortit la vena de periodista, no para de preguntar, preguntes i preguntes i més preguntes…com una periodista… d'on ets?, on dorms?, on menges?, on, on, on…Tot ho redueix a un on. I tot això què importa, res no importa… menjar, dormir, viure… perquè? Res no importa…Té una filla…, bonica…, que estudia…, amb inquietuds…té una filla…, la...meva… filla…, menuda…, bonica…, flonja…, manyaga…

Quan vaig deixar la Lluna dues llàgrimes lliscaven per les seves galtes.

Trencat el gel la relació amb la Lluna es va fer cada cop més intensa.

- Mare, no és possible que sigui veritat el què m'ha explicat la Carla.
- I què t'ha explicat la Carla?
- Que t'has passat el matí asseguda davant "La Caixa" parlant amb aquella pidolaire del cabell tenyit de rosa!
- Sí, és veritat, i…? Ah, per cert, la pidolaire té nom, és diu Lluna.
- I a mi què!, m'és igual com es digui! Per què t'has assegut allà amb ella? Què diran els meus amics? Què els explico jo?
- I, perquè els has d'explicar res?

- Tu saps quina vergonya he passat? No sé què dir-los!
- Crec, Valèria, que no els has de dir res, no ets tu qui estaves allà asseguda, era jo. I prou, sembla que estiguis controlant la meva vida.
- Sí però, tu quan alguna cosa meva no t'agrada bé que me la prohibeixes, si jo m'assegués al mig de la Rambla amb els meus amics segur que em renyaries, m'ho retrauries i em faries prometre que no ho tornaria a fer i…
- Prou! T'he dit que no n'has de fer res i PROU.

La Valèria va girar cua emprenyada i al cap d'un moment ressonava la música a tot volum dins la seva habitació. Volia continuar provocant-me. La meva filla em treia de polleguera quan començava a discutir d'aquesta manera. Darrerament no paràvem de discutir, quasi sempre per bajanades o aspectes de la meva vida que no li semblaven bé.

Ara el meravellós i perfecte era el seu pare. I sempre les odioses comparacions, com si ja pogués fer i decidir el mateix que fa una persona adulta. Si encara era una nena!

Només va afluixar la música quan va ser l'hora d'arribar del seu pare i no va sortir de la seva habitació fins que no va sentir la clau al pany de la porta. Va anar corrents a rebre'l.

- Hola bonica, com ha anat avui?
- Bé pare, però saps? La mare s'ha passat el matí asseguda al carrer amb aquella noia pidolaire.- Va explicar al seu pare, llençant-se als seus braços i sense gairebé deixar-lo entrar.

Li havia faltat temps per explicar-ho al seu pare en un altre gest de clara animadversió cap a mi.

- Ah sí? i perquè ho ha fet la mare això?
- Per què passi vergonya davant dels meus amics.
- Val, no crec que la mare hagi tingut uns motius tan simples per actuar d'aquesta manera.

- Això ho dius tu que sempre et poses de la seva banda.

No siguis injusta, Val. No pots pensar que tot allò que fem nosaltres sempre ha de ser per incomodar-te i t'ha de tenir a tu com a centre. Segur que la mare ha tingut altres motius per fer el què ha fet. Ja saps que en la seva feina sovint li toca fer alguna cosa que nosaltres no sempre entenem. Li has preguntat per què s'ha assegut amb aquesta noia?- Va dir-li el meu marit intuint que ens havíem tornat a discutir i intentant calmar la situació.

- No, però…- va haver d'admetre la meva filla, sense arguments per continuar replicant. Llavors es va abraçar al seu pare dedicant-li un somriure encisador, mentre em dirigia una mirada de pocs amics, sense donar-se per vençuda.

Després de sopar el Carles, el meu marit, es va asseure al meu costat i em va preguntar sobre allò que la Val li havia explicat. En vam parlar amb calma, li vaig explicar les condicions de vida de la Lluna i el fet que encara no hagués pogut esbrinar els motius pels quals era al carrer. Com aparentment no hi havia motius, com semblava que sempre hagués portat aquella vida, cosa d'altra banda gairebé impossible, com semblava que res li afectés, que res fos important. Li vaig mencionar, també, l'interès que mostrava per la nostra filla, com sempre acabava parlant d'ella i fins quin punt aquest fet acabava entristint la Lluna.

El Carles es va mostrar francament interessat amb tot el que li estava explicant, em coneixia bé, sabia que era força cabuda i que quan una cosa m'interessava hi arribava fins al fons. Aquest cop però ell també s'adonava que no era el simple interès periodístic el que em motivava a saber més coses de la Lluna i del seu món. Em va animar a seguir endavant i deixar de banda les atzagaiades de la Valèria.

Amb tot el tema de la Lluna la meva feina se n'havia ressentit força i em trobava amb molt poc temps i un munt de feina per lliurar. Em vaig tancar a casa i fent un gran esforç vaig reprendre els articles inacabats que tenia damunt la taula. Ara la majoria d'ells em semblaven banals i d'una frivolitat esfereïdora -"La cel·lulitis abans de les vacances: sistemes de reducció", "Cuidados y atenciones del perro de compañia ", etc…- encara que tinguessin una aparença de seriosos gràcies a les entrevistes que havia

mantingut amb un seguit de professionals qualificats en la matèria. En aquest moment el meu pensament no estava gaire ben disposat a acceptar que un gos de companyia pogués accedir a un seguit d'atencions que mancaven a moltes persones. Ja sé que pot semblar un raonament d'una demagògia increïble en una persona adulta, però era així com em sentia en aquest moment, era com si tornés a sentir com quan tenia divuit anys, com si recuperés aquells valors que creia no perdria mai al llarg de la meva vida.

Tot i aquests sentiments controvertits vaig acabar les feines més urgents per tal de poder retrobar la companyia de la Lluna.

Quan vaig baixar al carrer, i em vaig encaminar cap el racó on sempre hi havia la Lluna, la meva sorpresa va ser notar que allà no hi havia ningú assegut. Després d'anar a comprar al mercat i fer uns quants encàrrecs vaig tornar a la cantonada per comprovar que continuava buida. Estranyada vaig entrar a l'oficina per saber si alguna de les noies que treballaven darrera d'un ordinador havia vist la Lluna. Només em varen saber dir que feia uns quants dies que no hi era. Al bar on havíem anat a prendre el cafè amb llet i lloc habitual de la Lluna tampoc en sabien res.

Una mica amoïnada vaig anar cap a casa sense saber què podia fer, ni si aquesta conducta era habitual en un pidolaire tal i com em va fer notar el meu marit quan li vaig comentar el fet.

En Carles tenia raó, al cap d'unes setmanes, ja en plena primavera la Lluna va tornar a aparèixer. S'havia tallat el cabell i se l'havia tenyit de color groc. Havia deixat de banda el seu abric pelut, tampoc portava el carro que sempre l'acompanyava.

Tota ella havia canviat, ja no se la veia múrria, el seu caminar era decidit, i l'ombra de tristesa que sempre tenia al rostre havia desaparegut.

La trobada fou casual, quan jo anava a una de les tantes entrevistes que havia concertat aquells dies. La seva desaparició havia fet que em bolqués plenament en la feina.

- Lola! - Un crit d'alegria va sorgir de la seva boca tot abraçant-me fortament.

- Lluna, on has estat tot aquest temps? Estava preocupada.

- T'he d'explicar un munt de coses, vine, anem fins a la platja.

- Lluna, mira, jo ara vaig…

- No t'ho creuràs, és fantàstic - va continuar agafant-me del braç i obligant-me a seguir-la- M'ha passat una cosa meravellosa, em pensava que no era possible. Saps? M'he enamorat.

Amb aquestes paraules n'hi va haver prou per fer que m'oblidés de l'entrevista, ni tan sols vaig pensar a telefonar per tal d'excusar la meva absència. Vam començar a caminar envers la platja agafades de bracet, com dues amigues. En arribar vam seure, de cara al mar, en un dels bancs de pedra que fan de barana al passeig empedrat que hi ha sota. Ella va continuar explicant-se.

- He conegut un noi, es diu Adolfo, ens vam trobar a l'alberg on sovint dormo. Es guanya la vida recollint cartrons i altres andròmines pel carrer i els contenidors. No et pots ni imaginar tot el què llença la gent. L'altre dia diu que es va trobar un parament de llit preciós, llàstima que no se'l va poder emportar, encara no tenim un lloc per viure junts. El matalàs sí el va recollir i se'l va emportar a una fàbrica abandonada on sovint dorm i hi guarda tot el que recull. I saps? M'ha promès que anirà a parlar amb l'Assistent Social perquè ens doni un pis, i llavors buscarà un llit i un armari amb un mirall llarg, i una taula i cadires i un sofà, i una nevera, i una cuina. També m'ha promès que….

Tota una llarga llista de promeses i il·lusions, això és el que li havia ofert l'Adolfo a la Lluna. I la Lluna s'havia enamorat.

Parlava, parlava i parlava, com una nina a la que li haguessin donat corda. No calia fer-li preguntes, només calia escoltar, i jo l'escoltava embadalida, feliç de veure-la tan feliç.

Ja no semblava aquella noia fràgil que havia vist uns mesos abans en aquesta mateixa platja. La seva vida havia canviat, o almenys això em volia fer creure, i jo estava disposada a creure-m'ho. Tenia plans, plans de futur. Volia viure amb l'Adolfo, l'ajudaria a arreplegar cartrons, a recollir mobles, electrodomèstics, roba, sabates, plom - encara en quedava?- ferro, fustes… tot allò que es pogués vendre i ho vendrien, i farien diners. Amb aquests diners podrien refer les seves vides, qui sap si, fins i tot, tenir algun fill.

-… I tindré una filla, tornaré a tenir una nena entre els meus braços…

Que feliç se la veia. No sé quan de temps vam estar-nos allà, ella parlant i jo escoltant. La fresca del capvespre va fer que ens decidíssim a marxar. La Lluna es va tornar a penjar del meu braç i no el va deixar anar fins que vam arribar a la porta de casa meva.

Ens vam acomiadar amb una forta abraçada. M'havia encomanat la seva eufòria i la seva energia. Vaig convidar-la a dinar un dia a casa meva.

- Bé, espero que et tornaré a veure, ves passant per aquí, no vull tornar a patir per tu, ja saps on visc. M'agradaria que un dia vinguessis a dinar, gairebé sempre sóc a casa.
- Gràcies, ho faré, et prometo que ho faré, un dia d'aquests - I em va tornar a abraçar fortament.

Els dies passaven lleugers, uns amb sol i calor, d'altres ennuvolats i plujosos. Tot era net, tot semblava brillar, tot anava bé. Tot menys la relació amb la meva filla.

Cada dia estava més insuportable, ja no sabia què fer, ni què dir-li. No sabia com girar-m'hi. Es canviava de roba deu cops al dia i la que no li venia de gust la llençava al terra, al mig de l'habitació, en el munt de la roba bruta.

Amb quatre moixaines havia convençut al seu pare que li deixés fer un "piercing" al malic, com el de la darrera cantant de moda, ara anava sempre amb la panxa enlaire. I sort que no havia demanat de fer-se "rastes" al cabell!

El llit sempre estava sense fer, només el feia quan venien les seves amigues de l'ànima, suposo que calia quedar bé.

L'hora de dinar i sopar era un "no m'agrada" constant. La verdura era "per les gallines", frase adquirida a les darreres colònies en una granja-escola. El peix feia pudor, la carn era massa vermella, els ous massa grocs, i de la fruita ni parlar-ne! portava sucres i engreixava. Si per ella fos només menjaríem espaguettis, macarrons i pizzes.

Definitivament em treia de polleguera!

Però tot és va desbordar el migdia que la Lluna va venir a casa i es va quedar a dinar.

- Valèria, vine, et vull presentar una amiga.
- Un moment, ja vinc, he de telefonar a la Carla.
- Has de telefonar a la Carla? Si us acabeu de veure!
- Vine, si us plau, no siguis mal educada.
- Ja vinc! - va dir, venint poc convençuda.
- Val, et presento la Lluna. Lluna, aquesta és la Val de qui t'he parlat moltes vegades.

L'expressió de la meva filla es va endurir en veure la Lluna, i una llambregada d'odi va creuar els seus ulls.

- Hola, Val, com estàs? Si que és bonica Lola. Ostres noia! T'has fet un "piercing" al melic, és "guapo", m'agrada.
- A mi també m'agrada, gràcies. I tu què hi fas aquí?
- La teva mare em va convidar a dinar. - Va contestar la Lluna conservant la calma-.
- Ah, molt bé. Per cert, em dic Valèria. Mare, telefona a la Carla, vaig a dinar a casa seva.
- Com que vas a dinar a casa de la Carla! Quan t'ha convidat?
- Aquest matí, em canvio i me'n vaig.
- A qui has demanat permís? Si és pot saber?
- I tu a qui n'has demanat per convidar aquesta pidolaire?

Què havia dit la meva filla? Com havia tractat a la Lluna? Em volia fondre. L'expressió de la seva cara marcava prou a les clares que tenia ganes de brega. Quin dilema! Si la deixava marxar ho consideraria una victòria, si no l'atac podia anar "in crescendo". Tenia ganes de clavar-li una bona plantofada! Havia ofès profundament la Lluna, era impossible que ella no se

n'hagués adonat. Semblava mentida que la meva filla pogués arribar a ser tan grollera, sobretot quan la Lluna s'havia mostrat tan amable amb ella.

Vaig mirar la Lluna, la seva cara ja no somreia, una ombra aclaparadora s'havia instal·lat al seu rostre. Suaument, de forma quasi imperceptible, va encaminar-se cap a la porta per marxar. Amb un gest ràpid li vaig agafar el braç, aturant-la. Quedava clar que ella no se n'anava.

- Ja me'n vaig Lola, no vull que tinguis problemes per mi.
- Tu no ets el problema Lluna, crec que el problema és en una altra banda. No, Val?
- No!…, me'n vaig, adéu.
- Tu no te'n vas enlloc. Tu et quedes castigada!
- Per què tu ho diguis! T'he dit que he quedat amb la Carla! Ets sorda o què?

Amb un atac de ràbia, i un parell de llàgrimes als ulls, sense donar-me temps a reaccionar, la meva filla va agafar la bossa i corrents va sortir de casa.

No vaig córrer darrera d'ella, convençuda com estava que se n'aniria a casa de la Carla, ja hi trucaria més tard.

El dinar amb la Lluna va ser tens, jo no tenia el cap en els seus problemes. Aquell dia més aviat pensava en què passava entre la meva filla i jo, però no tenia ganes de parlar-ne, primer m'havia d'aclarir en com havia de tractar-la, quin era el meu paper. Sempre havia pensat que tenir la meva filla era de les millors coses que m'havien passat a la vida, que el què més volia era ser una amiga per ella i aconseguir ajudar-la sempre que tingués un problema. Que diferent era la realitat!

La Lluna continuava explicant-me la seva vida amb l'Adolfo, fins el moment que es va adonar que no l'escoltava.

- No et preocupis, tot s'arreglarà, el què t'ha passat té solució. Hi ha altres problemes que no tenen solució. No li tinguis en compte el què ha passat, és jove, està buscant el seu camí. Ja voldria jo ser en el teu lloc!

- Però no hi ets, si fos filla teva segur que també t'hauries enfadat.
- Sí, potser sí …- va admetre la Lluna en to conciliador -.
- No la penso trucar, què s'ha cregut!, no penso anar darrere seu. És ella qui ha de demanar perdó, és ella qui s'ha comportat de mala manera…
- Però potser si que li hauries de consultar o comentar allò que la pugui afectar a ella…
- Ja…- Qui era la Lluna per donar-me consells? A més no volia continuar parlant-ne, ja s'arreglaria. Segur que quan tornaria s'ho hauria repensat i com sempre demanaria perdó. Vaig derivar la conversa cap a coses més banals.
- Lluna, vols veure on treballo? - vaig dir-li aixecant-me de la taula i fent que m'acompanyés - Mira aquesta és l'habitació que faig servir d'estudi, aquí és on hi tinc tot el meu món, d'on surten tots els meus "brillants" articles, d'aquí en sortirà el proper "premi Pullitzer". Aquí és on em passo la major part del dia, i sovint de la nit, quan tinc molta feina. Crec que la nit és la millor hora per treballar, no hi ha sorolls, ningú et destorba, la ment i els sentits s'aguditzen, les idees flueixen més lleugeres, sembla que les paraules sorgeixin amb més facilitat.
- T'agrada la teva feina, és nota…

Al tard la Lluna se'n va anar i la Val encara no havia tornat. No sé que li diria al Carles si telefonava en aquell moment i preguntava per la seva filla. El Carles aquell vespre no va telefonar, com tampoc ho va fer la Val.

Preocupada, ja avançada la nit vaig decidir-me a telefonar a casa de la Carla.

- Disculpa Anna, no t'espantis, sóc la mare de la Val, ja sé que no són hores de telefonar, però és que la Val només m'ha dit que venia a dinar a casa teva, no m'ha dit que també es quedaria a dormir i voldria…
- Perdona, Lola, vols dir que no hi ha algun mal entès? La Val no ha vingut avui, ni a dinar, ni a dormir. La Carla s'ha passat la tarda fent un treball.
- No ha estat aquí amb ella la Val? Doncs on ha estat? On és ara?

- Vols que li pregunti a la Carla? Fa una estona que se n'ha anat a dormir.

- Si, t'ho agrairé.

En aquell moment l'angoixa va començar a envair-me. On era la Val? I a la tarda on havia anat?

- Lola?, la Carla diu que la Val l'ha telefonat a la tarda, que estava molt enrabiada i que no venia a casa per fer el treball amb ella. Diu que només li ha explicat que s'havia enfadat amb tu per no sé quina cosa d'una pidolaire que s'havia trobat a casa.

- Escolta, però, sap on és ara? Té, la teva filla, alguna idea d'on pot haver anat?

- Em diu que no, però, per què no la telefones al mòbil? Així sortiràs de dubtes.

Tenia raó. A despit de tots els propòsits que m'havia fet a la tarda i ofegada pels nervis la vaig telefonar. La veu que va sortir a l'altre costat no era la de la meva filla, era la veu monòtona i impersonal de la bústia.

Evidentment no volia telefonar, ni que la telefonéssim, però què fer ara? El Carles estava fora de cobertura…justament avui havien hagut de rodar aquest maleït espot al darrer racó de món. No sabia què fer ni a qui trucar. I si la Val havia tingut algun accident? Com no hi havia pensat abans! Podia telefonar als hospitals…

Quan acabava de telefonar al darrer dels grans hospitals i em disposava a telefonar a la policia vaig sentir el pany de la porta.

Corrents vaig anar cap al rebedor on es va retallar la figura de la meva filla. Vaig arribar just a temps d'agafar-la abans no caigués i em deixés el terra brut amb el vòmit que li va brollar de la boca. El seu aspecte era deplorable. Els pantalons estaven plens de llànties, la samarreta no se sabia de quin color era. Feia una pudor insuportable d'orins, vi, tabac, porros… tot barrejat, per poc no vomito jo també.

Embarbussant-se va aconseguir, però, que se li entenguessin unes quantes paraules.

- Hola mare, t'agrado més com una pidolaire?

Així com la natura s'apaivaga, mig any més tard, entrada la tardor, tot s'havia asserenat.

La crisi de la Valèria va fer que mantinguéssim una llarga conversa sobre com ella veia la seva actitud. Sobre com volia ser tractada. Sobre la seva visió del món, l'amistat, l'estimació, l'amor…

Segons la psicòloga, a la que vam acudir en demanda d'ajuda, la Val havia patit una crisi d'identitat, típica de l'edat, barrejada amb un fort sentiment de pèrdua de l'amor matern, que en el seu imaginari va creure suplantat per la Lluna.

La tasca primordial va ser la de reconstruir la nostra relació, tornar a confiar l'una amb l'altra. Identificar i esglaonar valors que ens calia acceptar mútuament. Jo havia d'acceptar la importància que tenien per la meva filla el grup d'amics i l'entorn on es bellugava, havia d'aprendre a respectar i tolerar els seus gustos i opinions. Per la seva banda havia d'entendre que l'amor d'una mare, per moltes discrepàncies que hi hagi, no és intercanviable. Les dues havíem d'entendre que la desqualificació i l'ofensa no eren el millor mètode per arribar a la mútua compressió, ni la millor manera d'estimar-nos. Sabia que ressorgirien discrepàncies, que es donarien rebrots d'inconformisme o reptes que farien necessàries noves reconciliacions. Ara, però, les dues ens sentíem més fortes i més unides per poder-ho afrontar.

Amb tot l'enrenou vaig deixar de banda la relació amb la Lluna. Durant tot aquest temps la vaig veure dues o tres vegades. En una d'aquestes trobades em va presentar l'Adolfo. Eren al carrer, recollint cartrons, estirant diaris del contenidor del paper doblegat. L'Adolfo era un home esprimatxat amb la cara vermella i sense afaitar, duia una gorra verda que li amagava un cabell embullat i brut. La camisa li mig penjava per fora la trinxa del pantaló. Aquest aspecte desmanegat i un xic desagradable donaven d'ell la imatge esperada en una persona sense un lloc estable on viure i dormir. La Lluna, sempre tan polida, també havia descuidat un xic el seu aspecte. Els cabells tenyits, tan característics d'ella, havien donat pas a uns cabells d'un color ros deslluït i sense vida. Portava una samarreta fosca mal engiponada, amb uns pantalons on s'hi podia veure algun que altre forat.

En cap moment vaig fer esment a aquest aspecte, al contrari, vaig saludar-los i em vaig interessar per com els anava. Segons ells tot els rutllava bé,

tan bé com els podia anar en la seva situació, van recalcar. No vaig fer esment dels plans de la Lluna, ni tampoc vaig preguntar-li si tot el que m'havia explicat, els seus somnis, s'estaven acomplint, no em va semblar oportú. En acomiadar-nos ells se'n van anar empenyent el carretó ple de diaris, cartró i altres objectes recollits al llarg de tot el dia.

Amb el nou clima de calma que havia aconseguit i tot encarrilat, la presència de la Lluna se'm va tornar a fer evident. Feia mesos que no la veia, gents d'estrany pensant com havia canviat la seva rutina, ara ja no era la noia que seia sempre a la mateixa cantonada, i no sabia on trobar-la. No deixava de ser curiós que per molt que haguéssim arribat a parlar, per molt que m'hagués explicat sobre la seva nova vida, ara que volia retrobar-la, no sabia per on començar a buscar-la. No sabia on tenia l'Adolfo el seu suposat "magatzem", no sabia on vivien o millor dit on dormien. No tenia ni idea quins menjadors freqüentaven quan necessitaven un menjar calent, com tampoc sabia on aconseguien la roba per canviar-se o fins i tot on es tenyia el cabell la Lluna, quan se'l tenyia.

Tampoc li havia preguntat mai a la Luna d'on era, tot i que des del primer dia vaig adonar-me que no era de Barcelona. L'única solució que tenia era la d'observar discretament, però de forma sistemàtica, tots els contenidors de reciclatge d' escombraries que em trobés pel carrer amb l'esperança de tornar a trobar a la parella.